

LBRIS

We know
books

DELIA MITROI

**Captivi între dragoste și război.
Jurnal din Kiev**

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2022

Capitolul 1

Serghei

23 Februarie 2022

Clubul e plin. Oamenii cântă și dansează. Prea multă agitație în jur... Iar se învâрте totul cu mine. Luminile îmi atacă ochii din toate părțile. Respirațiile tuturor îmi provoacă greață. M-am amețit mai tare decât de obicei. Las jos paharul de vodcă și mă așez buimăcit pe un scaun. E o geantă acolo, iar pe spătar o haină de blană stă neglijent aruncată. Precis am luat locul vreunei pipițe. Și ce dacă? Mi-e rău, la dracu'! Nu mai pot nici să deschid gura și să înjur. Darya vine și își atinge obrazul delicat de urechea mea. Îmi șoptește ceva, dar cine să o mai audă? E un vacarm total. Un tip masiv vine și îi pune mâna pe fund. Ea se smucește și se uită la mine cu reproș. Nici măcar nu mai sunt în stare să o apăr. Sunt praf. Încerc să mă ridic încet de pe scaun, dar amețesc și cad la loc. Încerc să mă uit urât la bărbatul care mi-a atins iubita cu care mă întâlnesc de trei zile, dar deja îl văd dublu. Pentru o clipă, uit că sunt în Moscova și am impresia că mă aflu în Las Vegas. Ce n-aș da să intru cu tupeu într-un cazinou! Să joc poker pe bani mulți. Ce te-a apucat, Serghei? Tu de abia îți permiți un pahar de vodcă într-un club de doi bani ca ăsta, cu leafa ta de soldat profesionist! Și visezi la America? Visează, prostule! Dar nu închide ochii...

După câteva minute, mă uit lung cum Darya „mea” pleacă de mână cu individul solid care a „hărțuit-o” mai devreme. Încerc să-mi aprind o țigară, dar nu găsesc bricheta.

O brunetă înaltă, cu niște ochi mari, de un albastru electrizant, se apropie de mine și îmi întinde bricheta căzută pe podea. Mi se pare cunoscută, dar nu mai știu de unde. La câte mi-au trecut prin pat în ultimii ani... Este greu să-mi amintesc. Nu mai sunt în stare nici să-mi aprind țigara. Îmi tremură mâinile de slăbiciune. Mă ajută tot ea. Apoi, mă sărută pasional pe gură.

– Serghei Mirov! Mi-au spus prietenele mele că te-au văzut aici. Ești beat mort. Dar la fel de frumos ca întotdeauna! Ține-te de mine! Chem un taxi și, dacă îți mai știi adresa, mergem la tine! țipă ea în gura mare, de parcă ar vrea să se convingă că încă mai înțeleg rusește și n-am surzit de la atâta băutură.

– Lera Kodaeva...? De la... Ministerul de Interne? îmi încerc norocul, când scot dintr-unul dintre sertarele întunecate ale memoriei mele o informație prețioasă.

– Chiar eu, dragole! Ia zi, așa se comportă un soldat viteaz și loial din Armata Federației Ruse? Încearcă ea să mă certe cu un aer nesperios.

– Sunt în concediu, nu mă stresa! o reped eu, pus pe hartă.

– Serghei Mirov... Dacă mergeți în Ucraina? E posibil să fii chemat la datorie dintr-o clipă în alta! Și tu te faci de rușine în locul ăsta mizerabil, înecat în alcool, părăsit de prieteni și aproape căzut sub masa asta împuțită? se răzoieste Kodaeva la mine, cât mă zgâiesc la ea cu ochii mari ca să nu adorm.

– Ucraina? Nu, Lera Kodaeva, nu am eu ce să caut acolo! Vreau să plec din Armată, să-mi dau naibii demisia! Tata m-a obligat... Asta e viața care mie îmi place! Uită-te-n jur, KGB-isto! Sunt furios! Nu pot fi ca oamenii ăștia, deși aș vrea! Știi de ce beau? Pentru că eu... Eu... mă dezlănțui, după ce sughit de două ori, dar imediat nu mai apuc să articulez un cuvânt, că mă

prăbușesc sub tocurile negre și ascuțite ale „KGB-istei”. Are doar 30 de ani și arată demențial, dar nu mi-au plăcut niciodată copoi. Poate pentru că am suflet de infractor. Sub uniforma armatei ruse.

Dimineață, mă trezește sunetul unui fermoar închis. Încerc să adorm la loc, dar mai urmează unul. Și încă unul. Sunt agasat și „luat cu asalt” de o „armată” de haine care se închid în viteză la câțiva centimetri de urechea mea dreaptă. Deschid, în sfârșit, ochii. Îmbrăcată într-o rochie de vinilin neagră, lungă cu două palme deasupra genunchiului, și încălțată cu cizme negre și înalte cu toc, Lera își ia seama în oglinda mea. Pufăi o dată, apoi casc. Își dă părul lung într-o parte și se răsuțește pe vârfuri către mine.

– Te sărut, scumpule. Dar trebuie să merg la muncă. Am avut o noapte pe cinste! Până la urmă, nu ai fost chiar atât de beat! declară ea cu vocea pițigăiată și îmi face din ochi ștrengărește.

– Așa te duci îmbrăcată la serviciu? o întreb, pe când mă ridic leneș din patul meu de burlac, care scârțâie din toate arcurile.

– Azi sunt sub acoperire, pisi. Și de cum am să ies pe ușa asta, s-a zis cu Valeria Kodaeva, care se culcă cu tipi mai tineri decât ea, agățați prin cluburile de noapte din Moscova. Am să fiu o doamnă serioasă, gata să prindă infractorii țării și să-i bage la zdup! se laudă ea.

– Pe bune? Chiar așa? Și... îi bagi cumva la zdup și pe ăia care sunt împotriva regimului?

– Te înșeli, Serghei Mirov, eu nu mă amestesc în chestiuni politice. Și chiar de-ar fi așa, nu-mi place cum vorbește un tip ca tine. Un soldat în serviciul Mamei Rusii... șoptește ea cu reproș. Aseară mi-ai spus lucruri care m-au uluit. N-aș fi crezut despre tine...

– Lera Kodaeva, dacă spui ceva cuiva... mă ridic eu și îi duc amenințător un deget la gură.

– Nu, pisi. Eu nu dezvălui secretele bărbaților care-mi sunt dragi. Stai liniștit! Concediu plăcut în continuare! îmi spune ea zâmbitoare și iese fără grabă din garsoniera mea, legănându-și lent șoldurile generoase.

Încă mă simt rău după petrecerea de aseară. Cât timp m-am holbat la Lera, n-am avut vreme să-mi dau seama. Mă reped către toaletă cu o greață care mi-a întors stomacul pe dos. Până și parfumul scump al „KGB-istei” îmi provoacă repulsie. E prea înțepător. Dau iama în baie și vomit înainte să apuc să ridic capacul de la WC. Acum mă simt mai bine. Inima îmi bate cu putere. Mă privesc în oglindă și mă îngrozesc. Arăt ca un rahat. De ce am ajuns în halul ăsta? Nu, nu vodca e de vină. Nici amicii mei, care m-au lăsat să beau nenumărate pahare și au plecat la casele lor fără mine. Armata! Nenorocita de armată! Să mă întorc din concediu și să iau taurul de coarne. Nu, așa nu mai merge. Mai bine emigrez în State și mă angajez crupier la un cazinou. Voi trăi visul american ca un rus adevărat ce sunt. Tata va trebui să priceapă. Iar de nu, să mă ia de unde n-am să fiu!

Mă bărbieresc și îmi revin puțin. Fac un duș și mă revigorez. Sunt ca nou. Arăt ceva mai bine. Acum să mă vadă fetele astea! Oare am salvat numărul Daryei? Ce fată frumoasă! Ce picioare lungi! Ce sâni rotunzi și fermi! Cum am reușit să fiu atât de dobitoc și să o pierd din ochi câteva secunde? S-a și dus cu altul... Nu, nu merită să o mai caut! Și dacă i-am salvat numărul, tot nu o mai sun! Și „KGB-ista”? Am numărul ei, cum să nu! Dar, de fiecare dată când o întâlnesc, simt un fior pe șira spinării. Putinistă nenorocită! Cățea comunistă! Ce fraier am fost să-i spun că vreau să-mi dau demisia din Armată! Mă are la degetul ei mic. Și o să spună lumii că sunt un dezertor. La

mintea ei de târfă stalinistă... Pff... Potolește-te, Serghei! Femeia s-a distrat cu tine și acum își vede de treabă. Trăim într-o lume liberă. Și chiar dacă oamenii nu au aceleași idei și orientări politice, aceleași crezuri, nu contează. Diversitatea e frumoasă. Ba vezi să nu, tinere Mirov! Rusia nu este liberă. Azi-noapte m-am îmbătat cu vodcă, în dimineața asta mă îmbăt cu apă rece. La dracu', Serghei! Fugi repede în America! Țara asta a ta se scufundă...

Tresar din gândurile mele adânci și rebele, când îmi sună telefonul. E șeful meu, locotenentul Kavashev. Ce tot vrea de la mine? Doar sunt în concediu! Nici nu am de gând să-i răspund. Cafeaua mea e aproape să dea în foc. Sar să o iau și sunt gata să-mi fac o omletă pentru micul dejun. Dar nenorocitul de Kavashev insistă. Înghit în sec și îi răspund plictisit.

– Ofițer Mirov, te aștept la post în seara asta, la ora 19:00. La noapte ne vom îndrepta spre Damasc, unde ne așteaptă o operațiune specială de menținere a păcii. Îți vei continua concediul peste aproximativ două săptămâni, după terminarea misiunii.

– Alta? Ăăă, mă scuzați, să trăiți, la ordinele dumneavoastră, domnule locotenent! Ne vedem la unitatea militară?

– Da, ca de obicei, soldat Mirov. Să nu mai întârzi!

– Nu, să trăiți! rostesc din inerție.

Aștept să închidă, apoi îi trag o înjurătură și lovesc cu vârful bocancului piciorul patului. Lemnul, deja vechi și ponosit, se clatină într-o parte, iar patul se prăbușește sub privirile mele deznădăjduite. Să-i ia dracul pe toți cu operațiunile lor speciale! Pe Putin, pe Al Assad, pe mă-sa lui Assad și pe toți comuniștii din Armata Rusă! Am 26 de ani și vreau să mă distrez în vacanță! Țip o dată, apoi îmi dau cu apă rece pe față și oftez adânc. Am să mă duc la datorie.

*Oksana**23 Februarie 2022*

Antrenamentul se apropie de final. Am o stare de epuizare totală. Nu mi-a plăcut niciodată să fac sport. Am avut dintotdeauna un trup athletic, fără să mă strădui exagerat. Acum, însă, arăt mai bine ca oricând. Cel puțin, așa spune soțul meu, Taras. Este cel care mă „tărăște” după el la sala de sport. Deși adesea n-am nici timp, nici chef. Spune că trebuie să avem o viață sănătoasă. Să ne hrănim sănătos și să facem sport pe rupte. În mod normal, are dreptate. Dar, pentru seara asta de miercuri, aș fi ales o cu totul altă activitate. Aș fi mers la dans sau la bowling. Ori aș fi citit nederanjată în biblioteca mea imensă.

Atmosfera nu este una obișnuită. Se simte în aer o tensiune. În sală se antrenează mult mai puțini oameni decât de regulă. O fac îngândurați, cu privirile pierdute în tavan. Privesc și eu spre același tavan de un alb imaculat, chiar enervant. Nu are nicio pată, niciun puncticel de igrasie. Nimic. Urăsc perfecțiunea. Urăsc sportul și non-culoarea alb. Dar îmi iubesc soțul. Și vreau să-i fac pe plac cât de mult pot. Să fiu o nevastă bună, așa cum m-a învățat mama.

Eu exersez pe bicicleta eliptică, arzând cu greu calorile, iar Taras se antrenează energic cu sacul de box. Mă uit la el și nu-mi vine să cred cât de bine arată și în seara asta. E înalt și athletic, cu mușchi bine definiți la brațe și la piept. Are părul scurt și șaten, iar ochii lui sunt de un albastru închis, ca safirul neșlefuit. Iar și-a scos verigheta, pretextând că îl încurcă la exerciții. Când respiră sacadat, este încă și mai provocator. Din

diagonală, o puștoaică brunetă, cu un posterior proeminent, se postează așa încât să poată fi văzută de el. Taras începe să-i arunce ocheade, ignorându-mă total. De ce naiba m-a mai luat cu el la sală dacă obișnuiește să flirteze cu altele?

Mă enervez și abandonez aparatul, bruscând coarnele bicicletei. Coarnele. Ce cuvânt urât! Sper să nu-mi iasă și mie așa ceva în curând. Mă privesc scurt în oglindă. Sunt transpirată, iar șuvițe întregi din părul meu blond, des, lung până la jumătatea spatelui, mi s-au lipit de față. Albul chipului meu dă spre un albastrui cam nesănătos. Nu mi se asortează deloc cu albastrul deschis al ochilor. Nu sunt nici pe departe în cea mai bună stare. Și nici nu am înviat din vreo morgă. Așa arăt eu după o oră de exerciții fizice epuizante. Îl mai privesc încă o dată pe Taras. Nici măcar n-a observat că m-am oprit. Îi zâmbește nerușinat brunetei care nu pare a avea mai mult de 18 ani. Mă simt ca o proastă. Probabil așa și sunt.

Îmi sună telefonul. E mama unui elev care nu poate ajunge mâine la școală. Cine se mai sinchisește de cursul de franceză acum, când suntem în așteptarea unui atac iminent din partea Rusiei? Soțul meu spune să nu-mi fac griji, că sunt doar speculațiile CIA-ului. El lucrează ca manager pentru o companie rusească. Spune că rușii nu sunt atât de răi precum se crede. Că unii vor să învrăjbească Ucraina împotriva Rusiei. Spune că Zelensky e un idiot și îmi reproșează că l-am votat. Aș vrea să-i dau crezare și să mă liniștesc. Dar nu pot. De câteva săptămâni, am un gol imens în piept. Și nu mai pot râde, oricât de tare aș vrea. De parcă gura mi-ar fi încremenită, iar maxilarul meu ar fi blocat într-un abis fără scăpare.

Ies afară, așa transpirată cum sunt, și privesc nestingherită apusul. Cerul e violet, iar soarele a devenit de un portocaliu violent. Razele lui reci asediază din toate direcțiile cupolele aurite ale

mănăstirii Lavra Pecerska. Corbii fug agitați în toate părțile, organizați în cercuri mici și gălăgioase. Mă ia cu frig, chiar dacă mi-am luat geaca pe umeri. Nici nu am observat că termometrul telefonului meu îmi indică o temperatură negativă. Dimineată a fost mai cald... E iarnă, încă. O iarnă surprinzător de blândă pentru Kiev.

Mă întorc brusc când simt o mână caldă și puternică pe umărul meu. Aș recunoaște oricând acea căldură. Taras mă cuprinde după talie și îmi desface ușor părul înfoiat și neglijent strâns în coadă.

– Încă nu ți-ai făcut duș, Oksana? Ai ieșit transpirată în gerul ăsta?

– Tu ești deja pregătit de plecare?

– Da. Am crezut că și tu te-ai îmbăiat și te-ai schimbat. S-a făcut cam târziu. M-am uitat înspre tine și nu te-am mai văzut.

– Poate ai fost prea ocupat să te uiți după altele, Taras.

– După care altele, iubito? Despre ce vorbești? Hai înăuntru! Ne prinde noaptea...

E afectuos cu mine și nu se simte vinovat vreo secundă. Nici nu știu ce să mai cred. Sunt geloasă. Sunt bolnavă de gelozie. Poate nici n-a existat vreun flirt cu acea fată. Poate totul a fost în imaginația mea. Nu l-aș lăsa niciodată pe soțul meu să plece undeva fără mine, exceptând delegațiile de la jobul lui. Sunt atâtea femei care stau la pândă ca niște hiene. Niciuna nu l-ar refuza pe Taras Kravets. Are tot ce îi trebuie unui bărbat. La 29 de ani, este managerul unei companii multinaționale importante din Kiev. E chipeș, sexy, puternic, generos, elegant și manierat. În general e un bărbat blând, dar autoritar și luptător, atunci când situația o cere. Pentru mine, este tipul perfect. Suntem căsătoriți de trei ani și jumătate și vrem să facem un copil. Stresul din ultima perioadă nu a favorizat, însă, momentul în care să rămân însărcinată.

Ajungem acasă și mă apuc să pregătesc o salată. Taras se schimbă și vine să-mi dea o mână de ajutor. Știe că nu-mi place să curăț ceapa roșie. Așa că o ia el și o desface cât ai zice „pește”. Între timp, își spală mâinile și se joacă în părul meu. Mă strâmb de la mirosul înțepător de ceapă și fug prin bucătărie. El mă prinde din urmă de fiecare dată. Ne sărutăm și ne tachinăm ca niște copii. Uitam de mâncare și mergem în dormitor.

– Oksana, ești cea mai frumoasă femeie din lume! îmi spune cu vocea lui blândă, pe când îmi dezmiardă cu degetele lui lungi pielea spatelui.

– Iar tu pentru mine ești Apollo, iubitul! Vreau să facem dragoste până la răsărit! declar duioasă, strângându-l în brațe cu putere.

Îmi place să-mi strâng în brațe bărbatul. Să simt că e al meu, că îmi aparține. Că nimeni nu-l poate atinge în acele momente. Să-mi lipesc trupul de al lui și să mă simt mai femeie decât în toate celelalte clipe ale zilei. Ziua e a școlii private la care lucrez ca profesoară de franceză. E a elevilor mei. Dar noaptea e toată a lui Taras. Este numai a noastră. Ne iubim și tăcem. Ne scufundăm unul în pielea celuilalt și ne dăm frâu liber tuturor sentimentelor. Îl privesc încă o dată în ochii de safir și nu reușesc să-mi imaginez viața fără el. L-am cunoscut la 23 de ani, iar un an mai târziu ne-am căsătorit pe plajă, la Odessa, în luna august. Am avut la nuntă doar 20 de invitați. Ne-am distrat ca niște nebuni. Am leșinat de râs când valurile mării mi-au furat voalul de mireasă. Taras și-a dat sacoul jos și s-a pus să înoate contra curentului. N-a mai reușit să-l recupereze. Uzi learcă, cu sare pe hainele de gală, am plecat la restaurant, unde am dansat până dimineața. Când a părăsit slujba de pe plajă, preotul care ne-a cununat și-a făcut cruce de trei ori invers. Am râs și de el. Cred că l-a zdruncinat tare nunta noastră. Nuntă de nebuni.

Iubire de nebuni. Oksana și Taras Kravets. Nu mai există nimic dincolo de noi. Suntem egoiști și narcisici. Suntem noi doi și restul lumii...

Capitolul 3

Serghei

24 Februarie 2022

Nu, încă nu am luat-o razna de tot. Doar mi-am distrus dulcea vacanță din Moscova pentru a pleca în toiul nopții spre Damasc, într-o zonă de conflict. Așa cere statul. Mama Rusie. Putin. Dumnezeu. Țarul. Dracul mai știe! Cu o geantă pe umăr și un rucsac voluminos în spate, îmi urmez datoria de soldat. Sunt gata să mă îmbarc în avionul ticsit cu militari, când telefonul meu începe să sune ca dementul. Dacă e vreo gagică îndrăgostită de moaca mea, chiar n-am niciun chef! Nu-mi stă capul acum la asta! Și totuși, îmi arunc ochii aproape adormiți pe ecranul pătat de amprente de degetele mele transpirate. E mama. Singura femeie din lume pe care o iubesc.

– Bună, dragul mamei! Ce faci? Vrei să mă vizitezi mâine?

– Bună, mamă! Aș fi venit cu drag, dar din păcate, până aici mi-a fost cu concediul! M-au chemat la treabă. Am o misiune la Damasc.

– Cum?! Ai plecat din țară fără să mă anunți, Serghei? ridică ea tonul vizibil iritată.

– Mamă, în seara asta m-au anunțat. N-am mai avut răgaz, mă scuz eu încolțit.

– Cât durează?

– În jur de două săptămâni.

– Îmi dai de veste când ajungi acolo, bine?

– Bine.

– Și mă suni în fiecare seară, la sfârșitul zilei, să-mi spui că ești în siguranță. Bine?